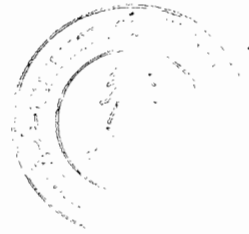

บทที่ 6

บทสรุป และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษากรรมวิธีการผลิต และวิธีการดำเนินงานของวิทยาลัยเขต ๕ ทำให้ทราบถึงวิธีคำนวณ ต้นทุนการผลิต ต้นทุนการจำหน่าย และการตั้งราคาขายของผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ของวิทยาลัยที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน พหุจะสรุปเป็นแต่ละด้านได้ดังนี้

๑. วิธีการคิดต้นทุนการผลิต ในปัจจุบัน วิทยาลัยเขต ๕ มีวิธีการคิดคำนวณต้นทุนการผลิตของผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ดังนี้

๑.๑ ต้นทุนการผลิตของงานฝึก วิทยาลัยไม่มีการคิดคำนวณต้นทุนการผลิตของงานฝึกว่ามีมูลค่าเป็นเท่าไร แม้จะมีการบันทึกต้นทุนด้านต่าง ๆ ไว้ในบัญชีคุมยอดและบัญชีแยกประเภทต่าง ๆ ก็ตาม

๑.๒ ต้นทุนการผลิตของงานสั่งจ้าง วิทยาลัยได้นำต้นทุนวัตถุดิบโดยประมาณและต้นทุนค่าแรงที่จ่ายจริงเพียง ๒ ประเภทเท่านั้น มาคิดเป็นต้นทุนการผลิตของผลิตภัณฑ์ สำหรับต้นทุนค่าใช้จ่ายโรงงานต่าง ๆ แม้จะมีการบันทึกงบบัญชีต่าง ๆ ก็ตาม แต่ไม่มีการนำมาจัดสรรเข้าเป็นต้นทุนการผลิตให้แก่ผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ

๒. วิธีการคิดต้นทุนการจำหน่าย ในปัจจุบันวิทยาลัยเขต ๕ มิได้นำค่าใช้จ่าย ในการจำหน่ายเข้ามาคิดเป็นต้นทุนของผลิตภัณฑ์ จากงานฝึกและงานสั่งจ้าง

๓. วิธีการตั้งราคาขาย ในปัจจุบันวิทยาลัยเขต ๕ มีวิธีการตั้งราคาขายของผลิตภัณฑ์ต่างๆ ของวิทยาลัย ดังนี้

๓.๑ การตั้งราคาขายของผลิตภัณฑ์จากงานฝึก วิทยาลัยมิได้นำข้อมูลด้านต้นทุนประเภทต่าง ๆ เข้ามาเป็นหลักเกณฑ์ในการพิจารณาตั้งราคาขาย การตั้งราคาขายของผลิตภัณฑ์จากงานฝึก กระทำโดยคณะกรรมการชุดหนึ่งแต่งตั้งโดยผู้ช่วยผู้อำนวยการ ซึ่งประกอบด้วยอาจารย์ช่าง ๒ ท่าน เจ้าหน้าที่พัสดุอีก ๑ ท่าน ช่วยกันกำหนดราคาขายโดยดูจากรูปว่าคุณภาพลักษณะของผลิตภัณฑ์ เป็นเกณฑ์การตั้งราคาขายของผลิตภัณฑ์จากงานฝึก ซึ่งกระทำภายหลังผลิตเสร็จแล้ว

๓.๒ การตั้งราคาขายของผลิตภัณฑ์จากงานสั่งจ้าง วิทยาลัยจะนำข้อมูลด้านต้นทุนการ

ผลิต ๒ ประเภท คือ ต้นทุนวัตถุดิบ และต้นทุนค่าแรง มาใช้เป็นหลักในการพิจารณาตั้งราคาขาย ส่วนต้นทุนการจำหน่ายมิได้นำเข้ามาเกี่ยวกับ การตั้งราคาขายของผลิตภัณฑ์จากงานสั่งจ้างนี้กระทำก่อนผลิตเสร็จ โดยอาจารย์หรือกลุ่มอาจารย์ผู้รับงาน จะเป็นผู้ตั้งขึ้น โดยการประมาณวัตถุดิบที่จะใช้ อัตราค่าแรงที่จะต้องจ่ายตามมาตรฐานที่กำหนด ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ อีกประมาณ ๕-๑๐% ของต้นทุนวัตถุดิบและค่าแรง และถือเอาค่าใช้จ่ายทั้งสามประเภทนี้เป็นต้นทุนของผลิตภัณฑ์ เมื่อนำกำไรที่ต้องการตามที่กำหนดไว้ เป็นมาตรฐานของผลิตภัณฑ์แต่ละประเภทบวกกับต้นทุนของผลิตภัณฑ์ ก็ได้ราคาขายของผลิตภัณฑ์แต่ละประเภทนั้น

วิธีการคิดต้นทุนของผลิตภัณฑ์ และการตั้งราคาขายตามที่วิทยาลัยใช้อยู่ในปัจจุบัน ดังที่กล่าวมาข้างต้น เป็นวิธีที่ไม่เหมาะสมเพราะ

๑. ไม่ทราบต้นทุนของผลิตภัณฑ์ที่แท้จริง เพราะการรวบรวมต้นทุนของผลิตภัณฑ์ จากงานฝึกวิทยาลัยไม่ได้นำค่าใช้จ่ายต่าง ๆ มาคิดเข้าเป็นต้นทุนของผลิตภัณฑ์จากงานฝึกเลย ส่วนการรวบรวมต้นทุนของผลิตภัณฑ์จากงานสั่งจ้าง วิทยาลัยนำค่าใช้จ่ายเพียง ๒ ประเภท คือ ค่าวัตถุดิบ และค่าแรงเท่านั้น มาคิดเป็นต้นทุนของผลิตภัณฑ์

๒. ราคาขายที่ตั้งไม่เหมาะสม เพราะใช้ต้นทุนเพียงบางประเภทเท่านั้นมาเป็นเกณฑ์ในการกำหนดราคาขาย

๓. ไม่สามารถทราบผลต่างระหว่างต้นทุนการผลิตของวิทยาลัยกับต้นทุนการผลิตผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกันจากภายนอกได้ จึงมีผลให้วิทยาลัยไม่ทราบข้อบกพร่องในการผลิตของ ว่าอยู่ที่จุดใดและไม่สามารถปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นเพื่อแข่งขันกับธุรกิจภายนอกได้

๔. ในกรณีเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ หรือผลิตภัณฑ์ที่สั่งทำเป็นพิเศษ เพราะไม่มีขายในตลาด การตั้งราคาขายสามารถทำได้เต็มที่ แต่เมื่อวิธีการตั้งราคาของวิทยาลัยในปัจจุบัน คิดจากต้นทุนของผลิตภัณฑ์ เฉพาะค่าแรงและวัตถุดิบ เท่านั้น ทำให้ราคาขายที่ตั้งต่ำไป ซึ่งมีผลทำให้วิทยาลัยขาดกำไรที่ควรได้หรืออาจขาดทุน

ดังนั้นวิธีการคิดต้นทุนการผลิต ต้นทุนการจำหน่าย และการกำหนดราคาขายของผลิตภัณฑ์ ประเภทต่าง ๆ จากงานฝึกและงานสั่งจ้างของวิทยาลัย จึงควรปรับปรุงโดยใช้วิธีการดังต่อไปนี้

๑. วิธีการคิดต้นทุนการผลิต การคิดต้นทุนการผลิตของผลิตภัณฑ์ ควรยึดถือวิธีการคิดตามระบบบัญชีต้นทุน โดยนำต้นทุนทุกชนิดมาคิดเป็นต้นทุนการผลิต ได้แก่ ต้นทุนวัตถุดิบ ต้นทุนค่าแรง และต้นทุนค่าใช้จ่ายโรงงาน สำหรับการคิดต้นทุนการผลิตของผลิตภัณฑ์จากงานฝึกและงานสั่งจ้าง ควรใช้วิธีการดังนี้

๑.๑ ต้นทุนการผลิตของงานฝึก ต้นทุนการผลิตของผลิตภัณฑ์จากงานฝึก จะประกอบด้วย ต้นทุนวัตถุดิบ และต้นทุนค่าใช้จ่ายโรงงาน สำหรับต้นทุนค่าแรงไม่มีการนำมาคิดเป็นต้นทุนการผลิต เพราะไม่มีการจ่ายค่าแรงโดยตรงให้แก่ผู้ฝึก แต่จะมีการนำค่าแรงทางอ้อมของอาจารย์ผู้ฝึกสอน มาจัดสรรเป็นต้นทุนค่าใช้จ่ายโรงงานของผลิตภัณฑ์จากงานฝึก

ต้นทุนการผลิตของผลิตภัณฑ์จากงานฝึก

<u>ต้นทุนวัตถุดิบ</u>	<u>ต้นทุนค่าใช้จ่ายโรงงาน</u>
๑. วัสดุและวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตทุกชนิด	๑. ค่าใช้จ่ายของอาจารย์ผู้สอนวิชาการผลิต เครื่องหนัง
	๒. ค่าใช้จ่ายหน่วยวัสดุ
	๓. ค่าใช้จ่ายภารโรง
	๔. ค่าเช่าอาคาร
	๕. ค่าเสื่อมราคา เครื่องจักร
	๖. ค่าไฟฟ้า

วิธีการคิดต้นทุนการผลิตของงานฝึกมี ๒ วิธี คือ

ก) เก็บตัวเลขต้นทุนต่าง ๆ ตามที่เกิดขึ้นจริงมาคิดเป็นต้นทุนการผลิต โดยรอจนกว่าผลิตภัณฑ์จะผลิตเสร็จ แล้วนำตัวเลขค่าใช้จ่ายต่าง ๆ มาจัดสรรให้แก่ผลิตภัณฑ์ประเภทต่างๆ ตามความเหมาะสมตั้งได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

ข) ประมาณต้นทุนต่าง ๆ ขึ้น โดยการศึกษาตัวเลขต้นทุนด้านต่าง ๆ ในอดีต หรือทำการทดลองผลิต แล้วนำข้อมูลที่ได้อมาวิเคราะห์หาหลักเกณฑ์ในการประมาณต้นทุน เพื่อนำมาใช้คิดเป็นต้นทุนการผลิตโดยประมาณของผลิตภัณฑ์ สำหรับต้นทุนมาตรฐาน อาจจะนำมาใช้ในการเปรียบเทียบปริมาณการใช้

เฉพาะด้านต้นทุนวัตถุดิบเท่านั้น ส่วนมาตรฐานด้านอื่น ๆ เช่น ด้านค่าแรง ค่าใช้จ่ายโรงงาน ไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้ เพราะวิทยาลัยและธุรกิจเอกชนมีกรรมวิธีการผลิตและการบริหารงานไม่เหมือนกัน

๑.๒ ต้นทุนการผลิตของงานสิ่งจ้าง ต้นทุนการผลิตของงานสิ่งจ้างจะประกอบด้วย ต้นทุนวัตถุดิบ ต้นทุนค่าแรง และต้นทุนค่าใช้จ่ายโรงงาน

ต้นทุนการผลิตของผลิตภัณฑ์จากงานสิ่งจ้าง

<u>ต้นทุนวัตถุดิบ</u>	<u>ต้นทุนค่าแรง</u>	<u>ต้นทุนค่าใช้จ่ายโรงงาน</u>
๑. วัสดุและวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตทุกชนิด	๑. ค่าแรง	๑. ค่าใช้จ่ายของแผนกพัสดุ ๒. ค่าใช้จ่ายของภารโรง ๓. ค่าเช่าอาคาร ๔. ค่าเสื่อมราคา เครื่องจักร ๕. ค่าไฟฟ้า

วิธีการคิดต้นทุนการผลิตของงานสิ่งจ้างมี ๒ วิธี คือ

ก) เก็บตัวเลขต้นทุนต่าง ๆ ตามที่เกิดขึ้นจริงมาคิดเป็นต้นทุนการผลิต โดยรอจนกว่าจะผลิตเสร็จเรียบร้อย แล้วจึงเก็บตัวเลขค่าใช้จ่ายด้านต่าง ๆ ทั้งค่าวัตถุดิบ ค่าแรง และค่าใช้จ่ายโรงงาน เข้าเป็นต้นทุนการผลิตของผลิตภัณฑ์เหล่านั้น โดยทำการจัดสรรตามวิธีการที่เหมาะสมดังกล่าวข้างต้น

ข) คิดต้นทุนการผลิตโดยการประมาณ นั่นคือการหาต้นทุนของผลิตภัณฑ์ด้วยการประมาณต้นทุนด้านต่าง ๆ ขึ้น โดยใช้วิธีต้นทุนโดยประมาณ กล่าวคือ ต้องศึกษาตัวเลขต้นทุนด้านต่าง ๆ ในอดีต หรือทำการทดลองผลิตและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ เพื่อหาหลักเกณฑ์ในการประมาณต้นทุนเหล่านั้น และนำมาเป็นหลักเกณฑ์ในการคิดต้นทุนการผลิตของผลิตภัณฑ์ต่อไป สำหรับต้นทุนมาตรฐาน อาจนำมาใช้ได้กับวัตถุดิบและค่าแรงเพียง ๒ ประเภทเท่านั้น และส่วนมาตรฐานของค่าใช้จ่ายโรงงาน ไม่สามารถนำมาใช้ได้เนื่องจากรวมวิธีการผลิตและการบริหารงานของวิทยาลัยกับธุรกิจเอกชนไม่เหมือนกัน

๒. วิธีการคิดต้นทุนการจำหน่าย ผลิตภัณฑ์ทุกชนิดจะต้องมีต้นทุนในการจำหน่ายต้นทุนการจำหน่ายของผลิตภัณฑ์ประเภทต่าง ๆ ของวิทยาลัยเขต ๕ คือ ค่าใช้จ่ายของร้านค้า ทั้งที่เป็นค่าใช้จ่ายที่เกิดจากร้านค้าโดยตรง และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ จากหน่วยงานที่ทำหน้าที่บริหารและบริการ ซึ่งร้านค้าได้รับการ

จัดสรรมาเป็นค่าใช้จ่ายของร้านค้า การคิดต้นทุนการจำหน่ายของผลิตภัณฑ์จากงานฝึก และงานสั่งจ้างมีดังนี้

๒.๑ ต้นทุนการจำหน่ายของงานฝึก ต้นทุนการจำหน่ายงานผลิตภัณฑ์จากงานฝึก ประกอบด้วย ค่าใช้จ่ายดังต่อไปนี้

- ก) ค่าใช้จ่ายของเจ้าหน้าที่ร้านค้า
- ข) ค่าเสื่อมราคาเครื่องใช้สำนักงานของร้านค้า
- ค) ค่าเช่าอาคาร
- ง) ค่าใช้จ่ายของแผนกพัสดุ
- จ) ค่าใช้จ่ายของภารโรง
- ฉ) ค่าไฟฟ้า
- ช) ค่าวัสดุสำนักงาน

๒.๒ ต้นทุนการจำหน่ายของงานสั่งจ้าง ต้นทุนการจำหน่ายของผลิตภัณฑ์จากงานสั่งจ้าง ประกอบด้วยค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- ก) ค่าใช้จ่ายของเจ้าหน้าที่ร้านค้า
- ข) ค่าเสื่อมราคาเครื่องใช้สำนักงานของร้านค้า
- ค) ค่าเช่าอาคาร
- ง) ค่าใช้จ่ายของแผนกพัสดุ
- จ) ค่าใช้จ่ายของภารโรง
- ฉ) ค่าใช้จ่ายของพนักงานขับรถยนต์
- ๓ ข) ค่าไฟฟ้า
- ฅ) ค่าวัสดุสำนักงาน
- ญ) ค่าน้ำมันและอัดฉีด
- ฎ) ค่าซ่อมแซมรถยนต์

สำหรับวิธีการรวบรวมค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เข้าเป็นต้นทุนการจำหน่าย ของผลิตภัณฑ์จากงานฝึก และสั่งจ้าง สามารถกระทำได้ ๒ วิธี เช่นเดียวกับวิธีการรวบรวมค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เข้าเป็นต้นทุนการผลิตของผลิตภัณฑ์จากงานฝึก และงานสั่งจ้าง ดังได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น

๓. วิธีการตั้งราคาขาย การตั้งราคาขายของผลิตภัณฑ์ประเภทต่าง ๆ ของวิทยาลัยเขต ๕ ควรใช้วิธีการดังต่อไปนี้

๓.๑ การตั้งราคาขายของผลิตภัณฑ์จากงานฝึก ผลิตภัณฑ์จากงานฝึก เป็นเพียงผลพลอยได้จากการฝึกสอน ไม่ว่าวิทยาลัยจะนำผลิตภัณฑ์เหล่านี้ออกขายได้หรือไม่ วิทยาลัยเขต ๕ ก็จะต้องเสียค่าใช้จ่ายประเภทต่าง ๆ ที่จะดำเนินการฝึกสอนให้ผู้เข้ารับการอบรม เรียนรู้ถึงวิธีการผลิตเครื่องหนึ่งอยู่เสมอ ดังนั้นวิธีการตั้งราคาขายของผลิตภัณฑ์จากงานฝึก จึงควรใช้วิธีต้นทุนหน่วยสุดท้าย หรือต้นทุนส่วนเพิ่มเป็นเกณฑ์ในการตั้งราคาขาย นั่นคือ ราคาขายสูงสุดของผลิตภัณฑ์จากงานฝึก จะทำให้วิทยาลัยได้ค่าขายเพียงคุ้มต้นทุนแปรได้เท่านั้น และราคาขายที่ตั้งขึ้นเพียงคุ้มต้นทุนแปรได้นี้จะต้องมีราคาต่ำกว่าราคาตลาดของผลิตภัณฑ์ประเภทเดียวกัน ของธุรกิจเอกชน เพราะผลิตภัณฑ์จากงานฝึกของวิทยาลัยมีข้อจำกัดอยู่ที่ฝีมือและความชำนาญของผู้ผลิต จึงทำให้ผลิตภัณฑ์ของวิทยาลัยมีคุณภาพต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับผลิตภัณฑ์ในตลาด

๓.๒ การตั้งราคาขายของผลิตภัณฑ์จากงานสั่งจ้าง ผลิตภัณฑ์จากงานสั่งจ้าง เป็นผลิตภัณฑ์ที่ผลิตจากกำลังผลิตส่วนที่ยัง เหลืออยู่ของวิทยาลัย ฉะนั้นราคาขายต่ำสุดที่วิทยาลัยจะยอมรับงานสั่งจ้างนั้นจะต้องมีราคาที่คุ้มต้นทุนแปรได้ ดังนั้นการตั้งราคาจึงควรใช้วิธีตั้งราคา โดยใช้ต้นทุนหน่วยสุดท้ายหรือต้นทุนส่วนเพิ่ม เพราะถ้าวิทยาลัยรับงานที่มีราคาขายต่ำกว่าต้นทุนแปรได้ จะทำให้เกิดผลขาดทุนเพิ่มขึ้นมากกว่าไม่รับงาน เนื่องจากในขณะที่วิทยาลัยไม่รับงานจะมีส่วนขาดทุนที่เกิดจากต้นทุนคงที่เท่านั้น แต่ถ้าวิทยาลัยรับงาน วิทยาลัยจะมีส่วนขาดทุนจากต้นทุนแปรได้ เพิ่มขึ้นอีกนอกเหนือส่วนขาดทุนจากต้นทุนคงที่เดิม

ดังนั้นถ้าวิทยาลัยสามารถตั้งราคาขายได้สูงกว่าต้นทุนแปรได้แล้ววิทยาลัยควรรับงานนั้นๆ แต่วิทยาลัยจะตั้งราคาขายสูงสุดของงานสั่งจ้าง เป็นเท่าใด ขึ้นอยู่กับชนิดของผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการสั่งจ้าง หมายความว่า ถ้าเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีขายในตลาด และผลิตภัณฑ์ของวิทยาลัยก็มีคุณภาพใกล้เคียง กับผลิตภัณฑ์ในตลาด ราคาขายที่วิทยาลัยจะกำหนดขึ้น ก็ควรใกล้เคียงกับราคาตลาดของผลิตภัณฑ์นั้น วิธีตั้งราคาขายของผลิตภัณฑ์ประเภทนี้ ควรใช้วิธีการตั้งราคาขายโดยใช้ต้นทุนเต็มที่หรือต้นทุนเปลี่ยนสภาพ โดยจะต้องเปรียบเทียบกับราคาตลาดของผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกันด้วย แต่ถ้าผลิตภัณฑ์ที่สั่งจ้างเป็นผลิตภัณฑ์ที่ไม่มีขายในตลาด เช่น เป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ รูปร่างต่างจากปกติ ใช้วัสดุต่างจากปกติ ไม่มีผลผลิตจากแหล่งอื่น เป็นต้น ผลิตภัณฑ์ประเภทนี้วิทยาลัยสามารถกำหนดราคาขายได้ตามความต้องการ โดยไม่ต้องคำนึงถึงราคาตลาด ดังนั้นวิธีการตั้งราคาที่เหมาะสมสำหรับผลิตภัณฑ์ประเภทนี้ คือ ตั้งราคาโดยใช้ต้นทุนเต็มที่

วิธีการตั้งราคาขายของผลิตภัณฑ์ทั้งจากงานฝึกและงานสั่งจ้างดังกล่าวมาแล้วนั้น เป็นการตั้งราคาขายโดยใช้ต้นทุนของผลิตภัณฑ์เป็นเกณฑ์ ดังนั้นเมื่อวิทยาลัยจะนำออกจำหน่าย ควรจะต้องนำปัจจัยอื่นๆ ที่อาจมีอิทธิพลต่อราคาขายของผลิตภัณฑ์ของวิทยาลัยมาร่วมในการพิจารณาตั้งราคาขายอีกครั้งหนึ่งก่อน ปัจจัยเหล่านั้นได้แก่

๑. ความยืดหยุ่นของอุปสงค์และอุปทาน
๒. ระดับกิจกรรมของโรงงาน
๓. ลักษณะของผลิตภัณฑ์

ส่วนปัจจัยอื่น ๆ เช่น ลักษณะของอุตสาหกรรม ภาวะเศรษฐกิจ ข้อจำกัดของรัฐบาลและสภาพการแข่งขัน ไม่มีผลต่อการกำหนดราคาขายของผลิตภัณฑ์ของวิทยาลัยมากนัก

วิธีการคิดต้นทุนของผลิตภัณฑ์ และวิธีการตั้งราคาขายของผลิตภัณฑ์จากงานฝึกและงานสั่งจ้างที่เสนอขึ้นใหม่นี้ วิทยาลัยเขต ๕ ควรจะนำมาใช้ในการคิดต้นทุนและตั้งราคาขายผลิตภัณฑ์ของวิทยาลัย เนื่องจากเป็นวิธีการที่ถูกต้องตามระบบบัญชีที่ยอมรับกันทั่วไป นอกจากนี้ยังให้ประโยชน์ต่อวิทยาลัยอีกหลายประการคือ

๑. ทำให้ทราบต้นทุนของผลิตภัณฑ์แต่ละชนิดอย่างถูกต้อง สามารถนำไปเปรียบเทียบกับต้นทุนของผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกันของธุรกิจเอกชน ว่าแตกต่างกันอย่างไร ทำให้สามารถแก้ไขข้อบกพร่องหรือปรับปรุงประสิทธิภาพและกรรมวิธีการผลิตของวิทยาลัยได้ทันที่

๒. ทำให้สามารถตั้งราคาขายผลิตภัณฑ์แต่ละชนิดได้อย่างเหมาะสม เพราะทราบต้นทุนที่ใกล้เคียงความจริง

๓. ทำให้การส่งเสริมการจำหน่ายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ วิทยาลัยจะทราบว่า การจะส่งเสริมผลิตภัณฑ์ประเภทใด ชนิดไหน ที่จะทำกำไรให้วิทยาลัยสูงสุด โดยเฉพาะในกรณีที่มีงานสั่งจ้าง เข้ามามากจนเกินกำลังผลิตของวิทยาลัย วิทยาลัยก็จะสามารถเลือกรับงานที่ให้ผลกำไรสูงสุดก่อน

๔. ทำให้ผลิตภัณฑ์ของวิทยาลัย เข้าแข่งขันกับผลิตภัณฑ์ของธุรกิจเอกชนในตลาดได้ ในกรณีที่ เป็นผลิตภัณฑ์ประเภทเดียวกัน เพราะผลิตภัณฑ์ของวิทยาลัยจะตั้งราคาขายไม่สูงกว่าราคาตลาด กล่าวคือ ผลิตภัณฑ์จากงานฝึกจะตั้งราคาขายสูงสุดเพียงคุ้มต้นทุนแปรได้ แต่ผลิตภัณฑ์จากงานสั่งจ้างจะมีราคาขายหลายระดับ ซึ่งจะไม่สูงกว่าผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกันของธุรกิจภายนอก ส่วนในกรณีที่ผลิตภัณฑ์ของวิทยาลัยแตกต่าง

ต่างไปจากผลิตภัณฑ์ของธุรกิจภายนอก วิทยาลัยสามารถตั้งราคาขายที่จะให้ประโยชน์ต่อวิทยาลัยได้อย่างเต็มที่

๔. ทำให้ผู้บริโภคหันมาใช้ผลิตภัณฑ์ของวิทยาลัยมากขึ้น เนื่องจากราคาขายต่ำกว่าหรืออยู่ในระดับเดียวกันกับราคาทั่วไป แต่คุณภาพดีกว่า ซึ่งมีผลทำให้วิทยาลัยสามารถลดส่วนขาดทุนจากต้นทุนคงที่ลงได้ และอาจหมดไปในที่สุด เมื่อวิทยาลัยผลิตเต็มกำลังการผลิต

จากข้อเสนอแนะในการคิดต้นทุนการผลิต ต้นทุนการจำหน่าย และกำหนดราคาขายตามที่มีผู้เขียนได้กล่าวไปแล้ว วิทยาลัยสามารถนำหลักเกณฑ์และวิธีการ เหล่านั้นไปใช้เป็นหลักในการคิดต้นทุนการผลิต และต้นทุนการจำหน่าย ตลอดจนกำหนดราคาขายผลิตภัณฑ์ของวิทยาลัยได้ทั้ง ผลิตภัณฑ์จากงานฝึก และผลิตภัณฑ์จากงานสั่งจ้าง สำหรับหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการจัดสรรค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เข้าเป็นต้นทุนการผลิต และต้นทุนการจำหน่ายตามที่มีผู้เขียนได้เสนอนั้น ถ้าวิทยาลัยเห็นว่าหลักเกณฑ์ข้อใดไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้กับวิทยาลัย วิทยาลัยสามารถเปลี่ยนแปลงได้ แต่จะต้องศึกษาให้ถี่ถ้วนเสียก่อนว่าหลักเกณฑ์ใหม่ที่จะนำมาใช้มีความสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายนั้นอย่างแท้จริง ผลที่วิทยาลัยจะได้รับหลังจากการปรับปรุงวิธีการดำเนินงานของวิทยาลัยตามข้อเสนอแนะของผู้เขียนนี้ จะทำให้วิทยาลัยสามารถทราบถึงสมรรถภาพด้านการผลิต ต้นทุนของผลิตภัณฑ์แต่ละชนิด จึงสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลในการกำหนดราคาขาย ตลอดจนใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไข วิธีการดำเนินงานของวิทยาลัยให้รัดกุม และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นั่นคือจะทำให้วิทยาลัยสามารถแสวงหารายได้ และกำไรจากการขายผลิตภัณฑ์ของวิทยาลัยได้อย่างมีประสิทธิภาพขึ้น และมีระบบการควบคุมภายในที่ดีขึ้นกว่าเดิม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางข้อมูล

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑
ข้อมูลที่ใช้ในการจัดสรรค่าเสื่อมราคาเครื่องจักร
ของชั้น มศ. ๖ ในการผลิตรองเท้า

ประเภทผลิตภัณฑ์	จำนวน ผลิตภัณฑ์	เวลาที่ใช้ในการผลิตเครื่องหนึ่ง (นาที)						
		รวม ทั้งหมด	เครื่องมือ เครื่องใช้	เครื่องจักรใช้ไฟฟ้า				รวม
				จักรเย็บใหญ่	เครื่องตัด	เครื่องเย็บ	จักรเย็บเล็ก	
รองเท้าแตะ	๘๓	๑๔,๙๕๐	๘,๗๑๕	-	๘๓๐	๔๑๕	๔,๙๘๐	๖,๒๒๕
รองเท้าคัทชู	๑๐๒	๔๙,๐๑๔	๒๘,๒๕๔	๓๖๐	๑,๐๒๐	๑,๐๒๐	๑๙,๓๖๐	๒๐,๗๖๐
รองเท้าสตรี	๒	๗๒๐	๔๑๘	๔	๑๔	๑๔	๒๗๐	๓๐๒
รองเท้านักเรียนหญิง	๕๑	๑๘,๓๖๐	๑๐,๖๕๙	๑๐๒	๓๕๗	๓๕๗	๖,๘๘๕	๗,๗๐๑
รวม	๒๓๘	๘๓,๐๓๔	๔๘,๐๔๖	๕๖๖	๒,๒๒๑	๑,๘๐๖	๓๐,๔๙๕	๓๔,๙๘๘
ชั่วโมงเดินเครื่อง		๑,๓๘๔	๘๐๑	๘	๓๗	๓๐	๕๐๘	๕๘๓
กำลังไฟฟ้าใช้ (H คูณ W)		๔๐,๖๐๐	-	๒,๘๙๗	๑๓,๘๐๗	๑๑,๑๙๐	๑๒,๗๐๖	๔๐,๖๐๐

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒
ข้อมูลที่ใช้ในการจัดสรรค่าเสื่อมราคาเครื่องจักร
ของงานสั่งจ้างในการผลิต

	จำนวน ผลิตภัณฑ์	เวลาที่ใช้ในการผลิตเครื่องหนัง (นาที)						
		รวม ทั้งหมด	เครื่องมือ เครื่องใช้	เครื่องจักรใช้ไฟฟ้า				รวม
				จักรเย็บใหญ่	เครื่องขัด	เครื่อง เจียร	จักรเย็บเล็ก	
รองเท้าสตรี	๒	๗๒๐	๔๑๘	๔	๑๔	๑๔	๒๗๐	๓๐๒
รองเท้าแตะ	๗	๑,๒๖๐	๗๓๔	-	๗๐	๓๔	๔๒๐	๕๒๕
รองเท้าตัดชู	๑๐๒	๔๘,๙๖๐	๒๘,๒๕๔	๓๐๖	๑,๐๒๐	๑,๐๒๐	๑๘,๓๖๐	๒๐,๗๐๖
กระเป๋าสตรี	๓	๗๒๐	๑๕๐	-	-	๓๐	๕๔๐	๕๗๐
ปกโฉนด	๗๔	๑๓,๓๒๐	๑๒,๙๕๐	-	-	๓๗๐	-	๓๗๐
กระโปรงหนังทางลม	๓๐	๑๔,๔๐๐	๕,๔๐๐	๘,๐๐๐	-	-	-	๘,๐๐๐
เข็มขัด	๑	๖๐	๔๐	-	-	๕	๑๕	๒๐
รวม		๗๘,๔๔๐	๔๗,๙๔๗	๘,๓๑๐	๑,๑๐๔	๑,๔๗๔	๑๘,๖๐๕	๓๑,๔๘๐
ชั่วโมงเดินเครื่อง (ชม)		๑,๓๒๔	๗๘๘	๑๕๕	๑๘	๒๕	๓๒๗	๕๒๕

ตารางที่ ๓ การคำนวณ ค่าเสื่อมราคาของเครื่องมือเครื่องใช้ที่ใช้ไฟฟ้า

๑. มูลค่าเครื่องจักรต่าง ๆ = ๗๒,๖๔๐ บาท

๒. อัตราค่าเสื่อมราคาต่อปี = ๑๐ %

๓. เวลาที่ใช้เครื่องจักร

งานฝึก ชั่วโมงใช้เครื่อง / สัปดาห์ x จำนวนนักเรียน x จำนวนสัปดาห์

- มศ.๔ ๒๐ X ๔๐ = ๘๐๐

- มศ.๕ ๓๖ X ๔๐ = ๑,๔๔๐

- มศ.๖ ๗๒ X ๔๐ = ๒๘,๘๐๐ ๕,๑๒๐

งานสั่งจ้าง ๕๒๕ = ๕,๖๔๖ ชม.

๔. ค่าเสื่อมราคาเครื่องจักรต่อปี = ๗,๒๖๔ บาท

๕. ค่าเสื่อมราคาในแต่ละชั้นจะได้รับ

งานฝึก

ชั้น มศ.๔ = $\frac{๗,๒๖๔ \times ๘๐๐}{๕,๖๔๕}$ = ๑,๐๒๙.๕๕ บาท

ชั้น มศ.๕ = $\frac{๗,๒๖๔ \times ๑,๔๔๐}{๕,๖๔๕}$ = ๑,๘๕๒.๙๕ บาท

ชั้น มศ.๖ = $\frac{๗,๒๖๔ \times ๒๘,๘๐๐}{๕,๖๔๕}$ = ๓,๗๐๕.๙๕ บาท

งานสั่งจ้าง = $\frac{๗,๒๖๔ \times ๕๒๕}{๕,๖๔๕}$ = ๖๗๕.๕๗ บาท

ศูนย์วิทยพักร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๔ การคำนวณค่าเสื่อมราคาของเครื่องมือเครื่องใช้ที่มีได้ใช้ไฟฟ้า

๑. มูลค่าเครื่องมือเครื่องใช้ = ๑๕๐,๕๐๔ บาท

๒. อัตราค่าเสื่อมราคาต่อปี = ๑๐ %

๓. เวลาที่ใช้เครื่องมือเครื่องใช้

งานฝึก ชั่วโมงเรียนใน ๑ ปี X จำนวนนักเรียน

- มศ.๑ (๑๔ X ๔๐) X ๕๕ = ๓๐,๘๐๐

- มศ.๒ (๑๕ X ๔๐) X ๔๒ = ๒๕,๒๐๐

- มศ.๓ (๑๔ X ๔๐) X ๔๖ = ๒๕,๗๖๐

- มศ.๔ (๑๑ X ๔๐) X ๘๘ = ๓๘,๗๒๐

- มศ.๕ (๔ X ๔๐) X ๖๓ = ๑๐,๐๘๐

- มศ.๖ (๑๐ X ๔๐) X ๓๖ = ๑๔,๔๐๐

งานสั่งจ้าง ๗๕๔ = ๑๕๘,๓๕๔ ชม.

๔. ค่าเสื่อมราคาเครื่องมือเครื่องใช้ต่อปี = ๑๘,๐๕๐.๕๐ บาท

๕. ค่าเสื่อมราคาในแต่ละชั้นจะได้รับ

งานฝึก

ชั้น มศ.๑ = $\frac{๑๘,๐๕๐.๕๐ \times ๓๐,๘๐๐}{๑๕๘,๓๕๔}$ = ๓,๕๑๐.๘๐ บาท

ชั้น มศ.๒ = $\frac{๑๘,๐๕๐.๕๐ \times ๒๕,๒๐๐}{๑๕๘,๓๕๔}$ = ๒,๘๗๒.๕๘ บาท

ชั้น มศ.๓ = $\frac{๑๘,๐๕๐.๕๐ \times ๒๕,๗๖๐}{๑๕๘,๓๕๔}$ = ๒,๘๖๖.๓๑ บาท

ชั้น มศ.๔ = $\frac{๑๘,๐๕๐.๕๐ \times ๓๘,๗๒๐}{๑๕๘,๓๕๔}$ = ๔,๔๑๓.๕๘ บาท

ชั้น มศ.๕ = $\frac{๑๘,๐๕๐.๕๐ \times ๑๐,๐๘๐}{๑๕๘,๓๕๔}$ = ๑,๑๒๕.๒๓ บาท

ชั้น มศ.๖ = $\frac{๑๘,๐๕๐.๕๐ \times ๑๔,๔๐๐}{๑๕๘,๓๕๔}$ = ๑,๖๔๑.๕๒ บาท

งานสั่งจ้าง = $\frac{๑๘,๐๕๐.๕๐ \times ๗๕๔}{๑๕๘,๓๕๔}$ = ๘๑.๐๘ บาท